

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant Agnieszka Litkowska

po rozpoznaniu 27 maja 2019 r.

sprawy przeciwko **L. U.**

PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 12 lutego 2019r. na budowie w S., ul. (...) na rzecz firmy Zakład Usługowo Handlowy (...) z siedzibą w Jeleniej G. przy ul. (...), powiat (...), województwa (...), w której osobą odpowiedzialną za zatrudnienie cudzoziemców powierzył 4 ob. Ukrainy tj. Taras (...), D. (...), D. (...), (...), (...) pracę wbrew obowiązującym przepisom w ten sposób, iż dla wymienionych ob. Ukrainy nie zarejestrował we właściwym dla prowadzonej działalności gospodarczej Powiatowym Urzędzie Pracy oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcom lub nie uzyskał stosowanego zezwolenia na prace dla cudzoziemców wystawionego przez właściwego wojewodę a także nie zawarł z cudzoziemcami umów o pracę w wymaganej formie;

tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;

2. w firmie Zakład Usługowo Handlowy (...) z siedzibą w J. przy ul. (...), powiat (...), województwa (...), w której osobą odpowiedzialną za zatrudnienie cudzoziemców w stosunku do 4 ob. Ukrainy tj. Taras (...), D. (...), D. (...), (...), (...) nie dopełnił obowiązku pisemnego powiadomienia właściwego powiatowego Urzędu Pracy o podjęciu pracy przez cudzoziemców najpóźniej w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia pracy określonego w ewidencji oświadczeń;

tj. o wykroczenie z art. 120 ust. 10 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy;

I. uznaje obwinionego **L. U.** za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku z tą zmianą, że w zakresie obu czynów powierzył pracę pięciu obywatelom Ukrainy, tj. wykroczeń z art. 120 ust. 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i art. 120 ust. 10 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i za to na podstawie art. 120 ust. 1 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 2000 złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wymierza mu opłatę w wysokości 200 zł.

UZASADNIENIE

D. U. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) – Zakład Usługowo – Handlowy” z siedzibą w J., przy ulicy (...). Osobą odpowiedzialną za zatrudnianie pracowników w jej firmie jest jej mąż L. U..

dowód: wyjaśnienia obwinionego k.16-17, zaświadczenie o prowadzeniu działalności gospodarczej k. 10-11, notatka urzędowa k. 14,

12 lutego 2019 r. starszy kontroler Zespołu ds. Kontroli Legalności Zatrudnienia Grupy ds. Cudzoziemców P. Straży Granicznej w J. - J. W. wraz z innymi funkcjonariuszami z tej P. udał się do S. na ulicę (...), w rejon nowo wybudowanego budynku, wewnątrz którego były wykonywane prace wykończeniowe, celem sprawdzenia informacji o pracujących w tym miejscu cudzoziemcach. W trakcie kontroli funkcjonariusze ujawnili na terenie budowy obywateli Ukrainy, którzy wykonywali prace na rzecz firmy (...) – Zakład Usługowo – Handlowy z siedzibą w J.. Funkcjonariusze rozpoczęli kontrolę legalności pobytu cudzoziemców na terenie Polski. Podczas kontroli stwierdzili, iż obywatele Ukrainy nie posiadali oświadczeń o powierzeniu im wykonywania pracy ani umów o pracę zawartych w wymaganej formie. Wówczas funkcjonariusze Straży Granicznej udali się do właścicielki Zakładu Usługowo – Handlowego, D. U., zaś ona potwierdziła, iż cudzoziemcy wykonują pracę na rzecz jej firmy. Wobec braku dokumentów związanych z zatrudnieniem cudzoziemców rozpoczęto kontrolę legalności powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom oraz wykonywania pracy przez cudzoziemców w ramach prowadzonej przez D. U. działalności gospodarczej. W toku kontroli ustalono, iż L. U., będący w firmie (...) – Zakład Usługowo – Handlowy z siedzibą w J. osobą odpowiedzialną za zatrudnienie pracowników, powierzył nielegalne wykonywanie pracy cudzoziemcom, będącym obywatelami Ukrainy, tj. Tarasowi Y., D. K. (1), D. K. (2), Y. K. i A. L., w ten sposób że dla wymienionych osób nie zarejestrował we właściwym dla prowadzonej działalności gospodarczej Powiatowym Urzędzie Pracy oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcom lub nie uzyskał stosownego zezwolenia na pracę dla cudzoziemców wystawionego przez właściwego wojewodę, a także nie zawarł z cudzoziemcami umów o pracę w wymaganej formie. Podczas kontroli ustalono też, iż L. U. zgłosił Powiatowemu Urzędowi Pracy w J. informacje, iż wymienieni wyżej cudzoziemcy rozpoczęli pracę 19 lutego 2019 r., natomiast faktycznie obywatele Ukrainy rozpoczęli pracę 12 lutego 2019 r.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 16-17, zeznania świadka J. W. k. 12-13, notatka urzędowa k. 4-5, protokół kontroli k. 6-9,

Sąd zważył, co następuje:

Analizując zgromadzone w sprawie dowody, według Sądu nie ma wątpliwości, że obwiniony dopuścił się popełnienia przypisanych mu wyrokiem czynów.

Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego, w których przyznał się do popełnienia zarzuconych mu wykroczeń. Fakt popełnienia przez obwinionego tychże czynów wynika bowiem z zeznań świadka J. W., który opisał przebieg kontroli przeprowadzonej na budowie w S., a także kontroli legalności wykonywania pracy przez cudzoziemców i powierzenia wykonywania im pracy. Zdaniem Sądu zeznania J. W. są w pełni wiarygodne. Brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Nadto znajdują one potwierdzenie w protokole kontroli. Podkreślić w tym miejscu należy, iż do treści tego protokołu D. U. nie wniosła żadnych zastrzeżeń, co potwierdziła własnoręcznym podpisem. Okoliczność ta dodatkowo upewnia Sąd o wiarygodności tego dokumentu.

W taki sam sposób ocenił też Sąd notatkę urzędową sporządzoną przez J. W., która potwierdza przebieg kontroli przeprowadzonej 12 lutego 2019 r.

W kontekście wyjaśnień obwinionego przyznającego się do popełnienia zarzuconych mu czynów nie budzi też wątpliwości treść notatki urzędowej sporządzonej przez R. O. 1 kwietnia 2019 r. Obwiniony nie kwestionował, iż to on był osobą odpowiedzialną za zatrudnienie cudzoziemców w firmie swojej żony.

Walog wiarygodności należało przyznać pozostałym dokumentom zgromadzonym w sprawie, tj. zaświadczeniu o prowadzeniu działalności gospodarczej przez D. U. oraz danym o karalności L. U., które zostały sporządzone w prawem przewidzianej formie przez osoby do tego uprawnione.

Wszystkie zebrane w sprawie dowody są ze sobą zbieżne, tworzą spójną całość. Brak jest podstaw do kwestionowania któregokolwiek z nich.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał obwinionego L. U. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 1 i 2 wniosku o ukaranie, z tą zmianą, iż powierzył on pracę pięciu, nie zaś czterem obywatelom Ukrainy. W zarzutach zawartych we wniosku o ukaranie oskarżyciel publiczny wskazał imiona i nazwiska pięciu cudzoziemców i taka ich liczba wynika z protokołu kontroli oraz zeznań świadka J. W..

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że zachowanie przypisane obwinionemu w ramach zarzutu z pkt 1 wniosku o ukaranie wypełnia znamiona wykroczenia kwalifikowanego z art. 120 ust. 1 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Wykroczenie to popełnia ten, kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy. Definicję nielegalnego wykonywania pracy zawiera art. 2 ust. 1 pkt 14 tej ustawy, który stanowi, iż nielegalne wykonywanie pracy przez cudzoziemca – oznacza wykonywanie pracy przez cudzoziemca, który nie jest uprawniony do wykonywania pracy w rozumieniu art. 87 ust. 1 lub nie posiada odpowiedniego zezwolenia na pracę, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, lub którego podstawa pobytu nie uprawnia do wykonywania pracy. Z kolei według art. 2 ust. 1 pkt 22a cytowanej ustawy powierzenie cudzoziemcowi nielegalnego wykonywania pracy – oznacza powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi, który nie jest uprawniony do wykonywania pracy w rozumieniu art. 87 ust. 1 lub nie posiada odpowiedniego zezwolenia na pracę, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, lub którego podstawa pobytu nie uprawnia do wykonywania pracy, lub który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w odpowiednim zezwoleniu na pracę, z zastrzeżeniem art. 88f ust. 1a–1c lub art. 88s ust. 1 i 2, lub który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114, art. 126, art. 127 lub art. 142 ust. 3, z zastrzeżeniem art. 119 i art. 135 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub bez zawarcia umowy o pracę albo umowy cywilnoprawnej w wymaganej formie.

W świetle powyższego nie budzi żadnych wątpliwości, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazanego wykroczenia, bowiem w dniu kontroli, tj. 12 lutego 2019 r. powierzył wykonywanie pracy pięciu cudzoziemcom, obywatelom Ukrainy wbrew warunkom określonym we wskazanym wyżej przepisie, a więc w sposób nielegalny.

W zakresie czynu opisanego w pkt 2 wniosku o ukaranie obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia kwalifikowanego z art. 120 ust. 10 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Według tego przepisu wykroczenie popełnia kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 88z ust. 13, lub przekazuje nieprawdziwe informacje o podjęciu, niepodjęciu lub zakończeniu pracy przez cudzoziemca na podstawie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, co miało miejsce w przypadku zachowania obwinionego L. U..

Uznając obwinionego L. U. za winnego popełnienia opisanych wyżej wykroczeń Sąd - stosownie do dyspozycji art. 9 § 2 k.w. - na podstawie art. 120 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy wymierzył obwinionemu łącznie jedną karę grzywny w wysokości 2000 zł, zgodnie ze złożonym przez obwinionego wnioskiem o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, zaakceptowanym przez oskarżyciela publicznego. W ocenie Sądu kara grzywny w takiej wysokości jest karą współmierną do zawinienia L. U. i stopnia szkodliwości społecznej jego czynów, spełni również cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do niego, jak również swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania. Kara grzywny w tym wymiarze winna uzmysłowić obwinionemu nieopłacalność łamania prawa, stanowiąc jednocześnie przestrożę na przyszłość. Kara ta winna również wdrożyć obwinionego do

poszanowania zasad porządku prawnego. Tak ukształtowana kara będzie także realizowała cele ogólnoprewencyjne i da wyraz zdecydowanego braku społecznej akceptacji dla tego typu zachowań.

W tym miejscu należy nadmienić, że za przypisane obwinionemu wykroczenia można wymierzyć karę grzywny od 1 000 zł do 30 000 zł. Tym samym Sąd wymierzył obwinionemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd orzekł ponadto o kosztach procesu i na podstawie art. 119 § 1 kpow w zw. z § 2 i § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 70 zł, zaś na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 200 zł.